

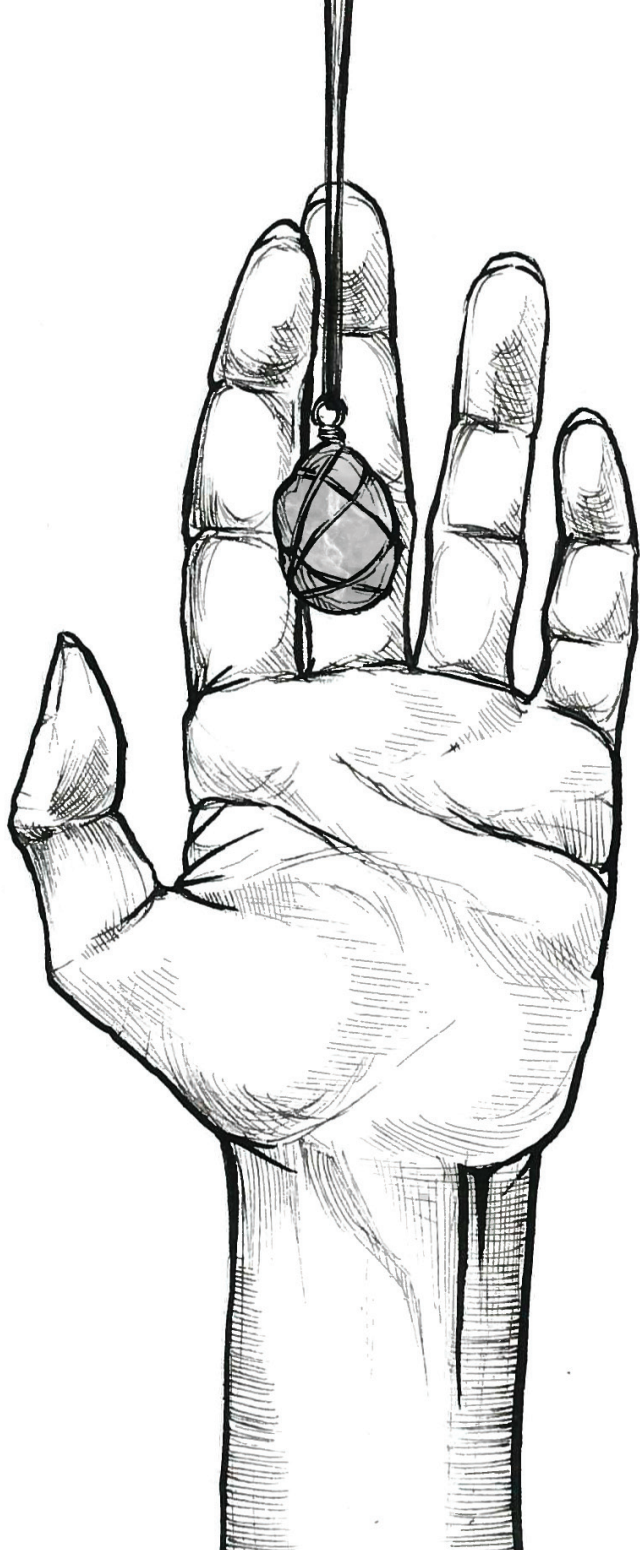

ČARODĚJKY MALOSTRANSKÉ

Petra Kubašková

ilustrovala Striga

ČARODĚJKY
MALOSTRANSKÉ

ČARODĚJKY MALOSTRANSKÉ

Petra Kubašková

ilustrace Striga

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Kubašková, 2019

Illustrations © Zuzana Čatajová, 2019

Cover Art © David Michálek, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

Všechny osoby jiné než nadpřirozené, včetně jejich jmen, jsou smyšlené. Naopak osoby nadpřirozené všechny do jedné existují – minimálně v této knize.

ISBN 978-80-7557-158-8 (print)

ISBN 978-80-7557-685-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-686-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-687-3 (pdf)

*Tuto knihu věnuji dvěma Radkám.
Jednou je moje sestra a ta druhá zná heslo do jeskyně a ví,
že heslo obsahuje slovo „hlaveň“.*

1. kapitola

Konečně pátek. I když... Od školy jsem měla sice pokoj, ale jinak na mě čekala ještě spousta povinností. Prošla jsem obchůdkem, pozdravila tetu Celestýnu stojící za pultem, minula jsem malované hrnečky, konvičky, loutky a několik okounějících zákazníků a pokračovala nahoru po schodech až do našeho bytu.

Jen co jsem otevřela dveře, už tu byla Falzeta a začala se mi motat kolem nohou, vrnět a lísat se, takže jsem jen tak tak skopla z nohou baleríny.

„Počkej, trdlo.“ Sehnula jsem se k ní a podrbala ji za ušima.

Vrrrr, vrrrr, vrrrr, černé tělíčko se ode mě odmítalo odlepit, a tak jsem ji vzala do náruče a odnesla do pokoje. Když jsem

se zbavila batohu a kočka skočila na mou postel, koukla jsem na stěnu vpravo, kde visel zlatohnědý čarodějnický ciferník. Výborně. Hvězdy a planety ukazovaly, že je nejlepší doba, abych se pustila do úkolu, který mi máma uložila.

Řekla jsem si ale, že než začnu, udělám si trošičku pohodlí.

Plácla jsem sebou na postel, pod nohy si vložila dva sametové polštáře a Falzeta mi okamžitě skočila na břicho.

„Tak jakpak ses dneska měla?“ Pohládila jsem ji po jiskřivé srsti.

Vrrrr, vrrr.

„Jo,“ pokývala jsem hlavou na polštáři, „tak to jsme měly dneska podobně. Tohle přesně jsem zkoušela na matikářku. A hádej co? Nezabralo to!“

Vtom jsem zvedla hlavu, protože vrzly dveře a v nich se objevila přívětivá tvář orámovaná dlouhými černými vlasy.

„Labiatae?“ řekla matka místo pozdravu.

„Maaamiii, už zase?“ zahučela jsem a unaveně nechala hlavu klesnout zpátky do polštáře.

„Takže?“ naklonila neústupně hlavu na stranu a čekala.

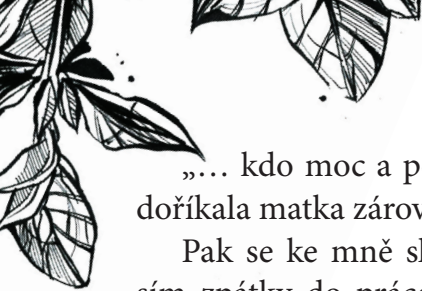
Vzdychla jsem a s očima zvrácenýma ke stropu odříkala: „Bazalka, levandule, šanta kočičí, yzop, dobromysl, rozmarýn...“

„Stačí,“ usmála se matka spokojeně.

„To mě budeš zkoušet donekonečna? Právě jsem se přivlekla ze školy,“ postěžovala jsem si.

„Nesmíš vyjít ze cviku,“ zamrkala na mě. „Osmá runa?“

„Wunjo. Radost má, kdo málo trablů zná, komu bolest a soužení se vyhýbá...“

„... kdo moc a požehnání má a dobrý domov obývá,“ doříkala matka zároveň se mnou.

Pak se ke mně sklonila a políbila mě do vlasů. „Musím zpátky do práce, odskočila jsem si jen pro svačinu. A Ginevro,“ zvedla se a přísně na mne pohlédla, „myslíš na to, co máš uloženo?“

„Myslím. Večer to bude hotové, uvidíš. Tak se měj, mami.“

Zamrkala na mě, vyšla z pokoje a tichounce za sebou zavřela dveře. Byla dnes usměvavá a veselá, což se často nevidí. Většinou je vážná, ale vždycky milá a přívětivá. A taky vyrovnaná; její čarodějná aura má silně modrý nádech. Moje tmavomodrá čarodějka. Já jí říkám, že je pořád tak trochu smutná, a ona to popírá. Ovšem dny, kdy se jí kolem očí udělají radostné vějířky, bych mohla za jediný měsíc spočítat na prstech jedné ruky.

„No nic, Falzi, leháro skončilo.“ Trochu jsem strčila do velebného kočičího zadku, který okamžitě pochopil a seskočil.

Takže do práce. Dobromysl. Přesadit, opatrně, neporušit kořínky a pak i s novým truhlíkem přenést ven na terasu, hezky na sluníčko a do sucha. Dobromysl – neboli oregano – nám v létě, až ji sklídíme, odežene z domu všechno to, co bychom si tam nepřály.

Jakmile jsem vzala do ruky malou zahradnickou lžici, ucítila jsem známý průvan. Po chvíli chlad zesílil a z krbu vylétlo mlhavé stvoření s šedivou průsvitnou hlavou, kolem níž lítaly duhové šlahouny jako neposlušné papírové konfety.

„Ahoj, Melu,“ řekla jsem a opatrně zarylá lopatku do hlíny.

„Húúúú,“ zafičela mi kolem hlavy a maličko mi pochuchala vlasy. „Dneska je pátek, pátek, páááááátek,“ zakvílela a prohnala se mi po pokoji.

„Hele, Melu, dneska žádnéj binec, jasný? A nefoukej mi na kytku. Nemá ráda průvan.“

Pravda, byl pátek, a to mají tyhle praštěné kvílivé bytosti svůj den.

Meluzína se mi začala kroutit za zády. „Můžu tě ofouknout tady dole v kříži?“ zeptala se tím svým vyšeptaným hlasem.

„Ne,“ zavrhlá jsem rázně a rychle si utáhla mikinu těsněji kolem pasu.

„Tak vlasy?“

„Vlasy můžeš. Ale jen trochu a pak už dáš pokoj.“

„Ale dneska nemáš žádné svíííčky,“ skučela tiše a čechrala mi vlasy kolem uší, „a ta tvoje kytička to chvíli vydrží, takže můžu fouuuukat.“

„Jestli chceš, můžeš mi sfouknout prach tamhle z tý poličky. A vem to i mezi knihama, ať je nemusím sundávat.“

Až příliš pozdě mi došlo, že jsem jí ještě měla říct, aby ten prach sfoukla hlavně rovnou na zem, abych to pak mohla vyluxovat. Než jsem stihla otevřít pusu, už jsem kýchala, jak se kolem začal vířit prach nejen z poličky, ale odevšad, kde ho meluzína našla.

„Melu! Tak zatraceně přestaň!“

„Huííííí, je pátek!“ zaúpěla zase.

Ale to už jsem pustila lopatku, zvedla ruce a zaječela: „Okamžitě toho nech, nebo víš, co udělám s krbem!“ Vítr rázem ustal a meluzína zůstala viset přímo před mým

obličejem a kulila na mě oči, div jí nevylezly z mlhavých důlků. „To nemůůůůžeš,“ řekla a jemně přitom vlnila barevnými větrnými stužkami, které jí teď splývaly kolem hlavy dolů. „Je to proti Kodexu.“

„Kodex nekodex,“ opáčila jsem a znovu vzala do ruky lopatku, „myslím, že tety s mámou by mi za to akorát poděkovaly.“

Melu zkrabatila obličej lítostí, dotčeně zalétla do krbu a dál tahem pokračovala směrem do komína, kde urputně a tklivě naříkala. Nechala jsem ji chvíli vyřádit. Tohle hysterčení je její nejoblíbenější činnost.

Jasně, že by mi máma nepoděkovala, kdybych ucpala krb. Meluzína prolétává tímhle domem mnohem déle, než já chodím po světě. V našem bytě jsou krby dva, z nichž u jednoho mi máma zřídila dětský pokojíček, aby si se mnou meluzína mohla hrát, když jsem byla ještě malá. Ten druhý je v obýváku. Logicky máme tudíž dva komíny a patříme k oblíbeným domům naší Melu. A my aspoň nikdy nemusíme čistit komín.

„Dobrý, neucpu krb, ale přijdeš zase až příští pátek, ano?“ prohodila jsem tak nahlas, aby to slyšela, a dál jsem se věnovala své bylině. Zvířený prach mezitím usedl a kvílení v komíně ztichlo. Mlžná hlava s povlávajícími barevnými pásy vykroukla z krbu. „Zase příště?“

„Do komína kdy chceš, to je jasné. Ale do mého pokoje dneska už ne, prosím. Mám dneska hodně práce.“

„Jak myslííííí,“ zaúpěla, ještě načechrala srst mé kočky, která se celá naježila, a pak už Meluzína s nadšeným hvízdáním vyletěla ven.

„Už je klid, Falzi,“ uklidňovala jsem černou šelmičku, která se mezitím schovala pod postel. Z šera na mě blýskaly jen dvě kulaté oči. *Ta jen tak nevyleze*, pomyslela jsem si. Jemně jsem upěchovala hlínu v novém truhlíku a s trochou hekání ho vynesla na verandu.

Sluníčko mě pošimralo na obličej. Byl začátek května, příjemně to hrálo, ale ještě nepálilo.

Ještě jsem rostlinku trochu zalila a vrátila jsem se do pokoje.

„Ach jo,“ ulevila jsem si nahlas, vzala vysavač a začala z koberce – a odkud to šlo – vysávat prach, který mi tam ta větrná potvůrka rozvířila. S meluzínami je legrace. Vlastně jsou to jen hlavy, ale s barvami tak nějak naruby. Běльмо mají tmavé, zorničky bílé a věčně otevřenou pusku jako tmavou díru. Umějí parádně kvílet, hrozně rády se hašteří o komíny a potom většinou ublíženě sedí někde na střeše, fňukají, stěžují si a hrají uražené.

Ale moje meluzína už byla pryč, já měla hotovo, a tak přišel na řadu amulet a domácí ochranné kouzlo. Obojí mělo působit na odhánění zlé moci a mám si prý poradit sama a použít, co chci, a máma to pak po příchodu z práce zhodnotí. Nejlepší se mi k tomu účelu zdál věnec z vrbového proutí, vykouřeného dýmem ze šalvěže a proloženého lístky nějakých dalších ochranných bylinek, ale nejdřív jsem musela vyrobit vykuřovadlo. A to není jen tak.

Ne že bych si nepamatovala, které vzácné ingredience mám použít a v jakém poměru, jen jsem chtěla mít jistotu, jelikož jestli se spletu jen o chloupek, máma mi uloží dvakrát tolik, což teda nepotřebuju. Takže...

Věděla jsem, že to bude zbytečné, ale přesto jsem to zkusila. Vplížila jsem se do obýváku, jako by mě snad někdo mohl vidět, a přistoupila ke skřínce, kde měla máma svůj grimoár. Každá čarodějka má takovouhle vlastní čarodějnickou knihu, objemnou dle toho, kolik kouzel už ovládá. Můj grimoár je samozřejmě zatím o moc tenčí než ten mámin.

Jen co jsem ale ke skřínce vztáhla ruku, *puf*. Vyvalil se proti mně malý obláček kouře.

No tak dobře, kouzlo proti vniknutí. Půjdu na to tedy jinak.

Sešla jsem zpátky po točitých schodech dolů do obchůdku. Teta Celestýna seděla za pultíkem, a jelikož byl krámek momentálně prázdný, štrikovala červenobíle pruhované ponožky.

„Tak jak to dneska jde, teti?“ zeptala jsem se a přisedla jsem k ní na malé bílé štokrle, krčící se vedle její bytelné čalouněné židle.

„Ále,“ mávla rukou teta a posunula si malíčkem brejle na nose, aniž pustila jehlice. „Dneska odpoledne jenom dva přívěsky na klíče s Hradem, jeden hrnek s kočkou... Japonci a jeden našinec. Ale vždyť víš, den ještě nekončí. Zato tudy ale prošla tvoje máma.“

„Jo,“ zahučela jsem. „O tom vím.“

„Úkoly?“ zamrkala teta spiklenecky.

„Hm, takže tušíš, proč jdu.“ Naklonila jsem se k ní a pošeptala jí do ucha: „Teto, potřebovala bych trochu poradit, ale k máminu grimoáru se nedostanu.“

„Takže chceš mou knížečku?“ hádala.

„Ano. Můžu?“

Vtom se ve dveřích, vedoucích dál do domu, objevila teta Regina. „Á, Ginevra už je doma. Jak to dneska šlo?“

Mávla jsem rukou. „Ahoj, ani se neptej. Matika asi nebude moje parketa.“

Regina se zasmála, až jí ve smaragdových očích zajiskřilo. „Jdu k řece,“ oznámila.

Když její střapatá, ohnivě rudá hlava zmizela na ulici, Celestýna se obrátila zpátky ke mně. „Kde jsme to přestaly?“

„Kniha.“

„Á!“ Spiklenecky zamrkala. „Můžeš. Neřeknu to na tebe. Najdeš ji u mě v kamrlíku pod tím kostkovaným ubrusem. Ale vrať ji potom zpátky na místo,“ řekla a kývla bradou pod pult, kde ležely klíče od jejího bytu.

„Máš moje čestné slovo čarodějnický, teto!“ Objala jsem ji.

„Počkej, počkej, shodíš mi to z jehlic!“

Ale to už jsem letěla nahoru po schodech. Celestýnin byt byl v podkroví, malinkatý a s komůrkou, z níž vedlo titěrné okénko do světlíku, v podstatě do větrací šachty. Zbožňuju světlíky, jako malá jsem si do té komůrky chodívala hrát. Teta v tom světlíku odjakživa chová netopýry, ale ti v tuto dobu nejspíš spali jako zařezaní.

Vyštrachala jsem se po schodech, vedoucích skoro až pod střechu, zarachotila starým mohutným klíčem v zámku a prošla chodbičkou k tetinu kamrlíku. Odemkla jsem. Ovanula mě vůně hřebíčku, majoránky a dalších bylinek. Nahoře bylo malé okénko, kterým jsem vykoukla. „Ahoj,“ zašeptala jsem do šachty. Jeden netopýr ospale pootevřel

oko. Dneska asi neměl náladu, takže si jen trochu protáhl křídla, pak je zase složil a pokračoval ve spánku.

Sáhla jsem do třetí police shora, kde byl kostkovaný červenobílozelený ubrus. Odhrnula jsem ho. Pod ním ležel tetin grimoár. Vzala jsem ze stojánku malý svícen s jednou bílou svíčkou a zápalky, zažehla jsem svíčku, položila ji opatrně na podlahu a zavřela dveře komůrky. Z horní police jsem s námahou sundala velikánskou knihu v tmavohnědých semišových deskách a se zlatým ozdobným nápisem *Celestýna* v pravém dolním rohu. Zalistovala jsem a našla kouzla odhánějící od domu zlou moc. Všechno jsem si pečlivě uložila do hlavy, vrátila grimoár na polici, přikryla ubrusem, s netopýry jsem se neloučila, protože spali jako zabití, zamkla jsem za sebou komůrku a rychle seběhla vrátit tetě klíče a pak jsem už pelášila zpátky do našeho bytu.

Nejdřív jsem se pustila do výroby vykuřovadla, protože to bylo nejsložitější. Amulet jsem odložila až na potom.

Když jsem ale byla v nejlepším, zvedl se najednou zase průvan. *Meluzína? Už zase?*

„Co to tu –“ Ale než jsem to vůbec stihla doříct, Melu se mi začala honit kolem hlavy jako šílená, rozfoukala mi bylinky, převrhla lahvičku s olejem a sfoukla kahan. Stihla jsem jen tak tak pochyťat, co šlo, a vykřiknout: „Co to vyvádíš?! Přestaň!“

Ale nepřestala ani náhodou, lítala kolem mě jako větrná smršť, tak jsem nechala věci jejich osudu, dřepla si na bobek a přikryla si hlavu rukama.

„Dům U Zlatého prstenu! Dům U Zlatého prstenu!“ skučela jako orkán.

Se zkřiveným obličejem jsem na ni zamžourala zpod předloktí. „Co? Cože?“

„Dům U Zlatého prstenu!“

„A co je s ním? Spadl snad?“

„Okamžitě tam musíš! Utíkej a počkej tam na Lauru, ale ona si nesmí – *nesmí* – všimnout, žes ji viděla! Rozumíš? Pospíchej!“

„Melu, tak mi aspoň řekni, co se děje?! Na jakou Lauru mám čekat?“

„Utíkej tam, řekni tetě, že tě volala kamarádka, pospěššššš!“ profoukla mi poslední hláskou uši tak, že jsem si je zase zakryla.

„Až mi řekneš proč!“ odsekla jsem.

Meluzína mi začala cuchat vlasy a najednou byla studená jako led.

„Dobře, dobře, půjdu tam, ale hlavně už, prosím tě, přestaň!“

Nepřestala řídit úplně, ale trochu zpomalila a čekala, až se zvednu a vyrazím.

Vstala jsem a ukázala prstem na spoušť na stole. „Říkám ti, že jestli mi zase chceš ukázat nějakou blbost a jestli mě máma kvůli tomuhle přetrhne, tak do toho krbu nacqu deku. Aspoň na chvíli. Přísahám.“

„Nacpi! Ale musíš hned k domu U Zlatého prstenu!“

„A proč já?“ Vtom mi došlo, co právě řekla. *Ucpat krb?* To jako vážně? Meluzína přistoupila na tohle? Nevěděla jsem, kterou Lauru myslí, jestli jí třeba nějaká příbuzná neobsadila oblíbený komín, ale žádnou meluzínu jménem Laura jsem neznala.

Melu teď zůstala viset nade mnou. „Protože teta je v obchodě, druhá teta je ve škole, třetí teta je u řeky, máma je v lékárně, zbýváš ty.“

„No dobře, dobře.“

Trochu jsem srovnala popadané a rozlítané věci, ale meluzína mě celou dobu zezadu postrkovala svou větrnou silou. Ještě jsem si navlékla na krk runový talisman.

Runy. S úsměvem jsem si vzpomněla, co nám o nich říkali v dějepise. Prý je to rituální písmo, tesané do kamene či ryté do dřeva, které staří Germáni používali k věštění a jímž si zdobili zbraně pro ochranu v boji. Naše dějepisárka by koukala, co dalšího ještě taková runa v rukou čarodějky dokáže! Jenže naše dějepisárka v první řadě vůbec neví, že nějaké čarodějky jsou.

Když jsem se konečně dostala ze dveří a dolů po schodech, teta měla v obchodě nějaké zákazníky, a tak jsem jí jen zamávala a řekla, že si musím pro něco skočit a že budu hned zpátky.

Bylo krásné slunečné odpoledne, takže na Malé Straně všechno žilo a mně bylo jasné, že na Karlově mostě to bude ještě horší. Přemýšlela jsem, jestli to mám vzít zkratkou. Meluzína nejspíš chtěla zase nějakou blbost, obvykle řešila, že se jí do komína nastěhovala poletucha, jako je ona sama.

Jenže já měla naspěch. Takže to budu muset vzít kanalizací. Holt to nepůjde jinak. Našla jsem nejbližší poklop a za moment se vynořila ze dna ulice na opačné straně řeky.

„Mamí, hóka,“ ukazoval chlapeček s vytřeštěnýma očima. „Z kanánu,“ vydechl.